

“SƏSSİZ XATİRƏ”

Hekayələr və şeirlər

Yaxın günlərin söhbətidir, redaksiyamıza gəlmişdi. Dünyasını dəyişmiş dəyərli jurnalistlərimizdən biri, yaxşı tanıdığım Eldarla bağlı müəyyən xatirələri çözdük. Sonra öyrəndim ki, onun ilk müəllimlərindən biri mənim ən dəyərli dostlarımdan, tələbə yoldaşlarımdan olan tarix elmləri doktoru, professor Vaqif Şirinovdur. Bax, bütün bunlar mənim Gülər xanıma olan diqqətim bir az da artırdı. Necə deyərlər, doğmalıq münasibəti yaradıcılıq münasibətlərində öz təzahürünü birmənalı şəkildə büruzə verdi. Mən onun imzasına, elektron mediada yayımladığı yazılarına qarşı diqqətli olmağa başladım. Və günlərin birində də Gülər Eldarqızı Kənan Hacınin redaktorluğu ilə işıq üzü görmüş “Səssiz xatirələr” kitabını mənə bağışladı. Elə kitabın üz qabığında yazıldığı kimi bu kitab iki bölümdən ibarətdir. Onu birinci bölümündə Gülər Eldarqızının şeirləri, ikinci bölümündə isə hekayələri toplanmışdı. Çox qəribədir ki, kitabı oxumaq üçün açanda ilk qarşılaşdığım onun “Gəlləm” şeiri oldu. Həm adın, həm də mövzunun özünü cəlb etməsi öz işini gördü. Öncə bu şeiri oxudum. Gülər Eldarqızı yazır:

**Sənə gələn yollarım,
Duman olsa da gəlləm.
Vüsalımız bir ümid,
Güman olsa da gəlləm.**

Şeirin mövzusu elə ilk misradan özünü büruzə verir və ilk bənddəki səmimiyyət də şairenin, yəni Gülər Eldarqızının səmimiyyətini göstərir. Əslində adi, hər gün eşidib dilə gətirdiyimiz sözlər misralanaraq şeirə çevrilibdi.

Bu da gənc həmkarımın artıq sözlə işləmək, sözü şeirə çevirmək bacarığından xəbər verir.

Hiss olunur ki, o yaşadığı, könlündən, ruhundan keçirdiyi duyğuları qələmə alır.

Ona görə də həmin şeirin sonunda vurğulayır ki:

**Qələm olsun, bir varaq,
Bu şeir səsimizdi.
İstəmirəm təmtəraq,
Bir daxma bəsimizdir.**

Buradan da ataların min illərdə dediyi və həyatın sübut etdiyi bir gerçəklik özünü təsdiq etmiş olur. Yəni həqiqi sevgi üçün bir ağac dibi də, bir kaha da saraydı. Elə bu şeirin təsiriylə Gülər Eldarqızının digər könül pıçılıtlarını da gözdən keçirirəm. Etiraf edirəm ki, onun şeirlərində bir rəngarənglik, bir özünəməxsusluq var. Doğrudur, o, bütün bunları hələ tam, bitkin şəkildə cilalaya bilməsə də, amma həmin yolda israrlıdır. Bu daxili ehtiyac Gülər Eldarqızına imkan verir ki, duyğularını etirafa da çevirib yazsın:

**Çiçək bilib könlünə,
Arı-kədər daraşar.
Bəlkə də sevensələr
Elə həsrət yaraşar.**

Mən Gülər Eldarqızının şeirləri bərsində necə deyərlər, atüstü, isti-isti yazdığım bu fikirlərimi onun öz misralarıyla tamamlamaq istəyirəm.

**Müdrilər alqışla köçər həyatdan,
Əllərim quruyub alqışlamıram.
Nə haqqın vardısı halaldır, təkcə,
Qəfil gedişini bağışlamıram.**

Zənnimcə, bu misradakı duyğu, ürək pıçılıtsı və nəhayət, səmimiyyət Gülər Eldarqızının uğurlu bir yolda olduğunu göstərir. Mən də bu uğurun tükənməz olmasını Tanrıdan diləyirəm.

Əbülfət MƏDƏTOĞLU